

[Alfred Jensen.]

hvordan der ruttet med penge på andre områder. Jeg kunne forstå, om det ærede medlem havde sagt, at det ville være urimeligt at hjælpe dem, der har den korte arbejdsløshed, hvis man ikke kan hjælpe dem, der har længere arbejdsløshed, og jeg tror, at hvis det ærede medlem havde ført denne problemstilling frem, kunne han have fået en ordning. Det vil jeg tro må ligge i de udtalelser, som det ærede medlem hr. Peter Ravn har fremsat. Jeg forstår ikke, når man 3 år i træk har givet en ekstrahjælp til dem, der har gået ledige i 90 dage, og når man er opmærksom på problemet, at man så ikke søger at finde frem til en bedre ordning vedrørende brændselshjælpen end denne. Det er for hvert år større og større beløb, der stilles til rådighed. Man skal gøre sig klart, at hos arbejdsmændene, der har 245 000 medlemmer, har ca. 40 pct. af medlemmerne 50 dages ledighed årligt, d. v. s. vi kommer vel op på ca. 45 pct., der kan få hjælp efter den gældende ordning. Det betyder, at man nu faktisk berøver disse mange medlemmer en ekstra brændselshjælp. Jeg overser naturligvis ikke, at en del af den arbejdsløshed, der her er tale om, også falder om sommeren, men man ser altså bort fra over 100 000 arbejdsmænd i denne forbindelse og lader uden videre forslaget falde i stedet for at finde en fornuftig løsning. Der er endda fag, hvor det er meget værre. Af murerne er over halvdelen arbejdsløse mere end 50 hverdage; det siger os dog noget om, at man ikke kan lade dette problem ligge. Jeg ved ikke, om der i det ærede medlems udtalelser ligger, at man næste år vil tage spørgsmålet op til behandling og sikre, at den ekstrahjælp, der er givet i de senere år, også på en eller anden måde kommer til udbetaling i den kommende tid. Jeg skulle hilse med tilfredshed, om man ville være opmærksom på det punkt, for de arbejdsløse har brug for de penge, der er tale om.

Den højtærede socialminister sagde, at han ikke havde fået nogen henvendelse fra arbejdsløsheds-kasserne angående virkningerne af forslaget. Det er muligt, og jeg kan naturligvis kun beklage, at de arbejdsløsheds-kasser, der kan komme i vanskeligheder efter forslaget, og som kunne have ønsket større lettelse, ikke har henvendt

sig til ministeren. Jeg kan ikke give nogen forklaring på, hvorfor de ikke har henvendt sig til ham. Det kan ikke være, fordi der ikke i forbundene er et ønske derom, for det kan man se af de udtalelser, som er vedtaget såvel på den ene som på den anden kongres. Det ville altså være i overensstemmelse med medlemmernes, med de kompetente forsamlings ønske, om man havde henvendt sig og gjort de synspunkter gældende, der er fremført på disse kompetente forsamlings møder, og som for de allerfleste forbunds vedkommende også er udtrykt i udtalelser og resolutioner. Men jeg gjorde i alt fald tinget den tjeneste sidst at læse op, hvad det var, arbejdsmændene havde besluttet på deres delegeretmøde, og det gjorde jeg netop, fordi der ikke skulle være nogen tvivl herom i tinget, og fordi man skulle tage det med i udvalget; og jeg ser ikke rettere, end at man, selv om Dansk Arbejdsmands Forbund ikke i denne omgang har henvendt sig til udvalget, alligevel burde have taget disse synspunkter med ind i overvejelserne. Jeg er afskåret fra at se, hvor meget man har drøftet dette spørgsmål i udvalget, al den stund det ikke findes omtalt i betænkningen og heller ikke er fremkommet i den mundtlige beretning fra folketingets talerstol.

Ministeren måtte afvise vort ændringsforslag til § 4, stk. 1, idet han fandt, at det ikke var heldigt at kæde gammelt og nyt sammen. Jeg deler ministerens opfattelse, og jeg ville heller ikke have stillet dette ændringsforslag, hvis man havde taget hensyn til de ønsker, der er fremkommet fra de betrængte kassers side, og hvis man havde lagt materiale frem, der godtgjorde, at ingen ville komme i vanskeligheder. Men når man ikke har gjort det, mener jeg, det er rigtigst, at man har en sådan ventil i loven, og det forekommer mig, at man burde tænke derover. Rigtigst ville det naturligvis være, om man vedtog vort ændringsforslag allerede nu, men ellers må jeg anmode om, at man inden tredje behandling overvejer at sikre, at der er en ventil, således at kasser, der vil komme ud for vanskeligheder som følge af de foreslåede ændringer, får en overgangsordning, så de kan tilpasse sig; og man kan måske senere ændre loven, så de ikke vil få de vanskeligheder at slås med, som et